

JĒZAUS KRISTAUS
GIMIMO
KOMEDIJA

JUOZAPAS, *pradeda*

O Toji, kurioje šviečia Dievo malonė!
 Kirenėjas ką tik paskelbė aikštėje
 Įsaką, išleistą Cezario imperatoriaus;
 Visiškai teisinga, kad jo valia būtų įvykdyta,
 Bet aš labai bijau, kad jūs kelyje nepavargtute,
 Nes jūsų padėtis sukelia nepatogumų.
 Paklusti turime karaliams gera valia,
 Matydami juose mūsų Dievo paveikslą:
 Man baisu ne dėl mano vargo ar triūso
 Šioje kelionėje, bet tikrai dėl jūsų.

MARIJA

Nėra nieko mums žmonių įsakyta,
 Kas Dievo valios nebūtų duota,
 Dėl to reikia tik jo vieno žiūrėti.
 Mano gerasis vyre, nesistebėkite,
 Bet tuoj pat iškeliauti renkitės;
 Nors privalote mane ir mano vaisių saugoti,
 Nesu kliūtis, kad pavėluotume
 Ir karaliaus nepaklausytume;
 Tad nebijokime savo kūnais rizikuoti,
 Žinodami, kad Dievas yra jo Būtis ir galbūt
 Užsienio filologijos
 skaitykla

JUOZAPAS

Mano bičiule, kiekvienas yra pašauktas
Ir privalo grįžti į savo gimtąjį miestą,
Nešdamas duoklę, kurią dera mokėti;
Tik dėl jūsų esu neryžtingas,
Bijodamas, kad jums ko nors stigs:
Juk gimdyti turite po kelių dienų.
O jūs gi žinote, kad Dievas ten, aukštai,
Jus saugoti mane išrinko ir paskyrė:
Pagalvokite, koks jūsų vaisius vertingas,
Ir jam neturi grėsti joks pavojus.

MARIJA

Jokio pavojaus, jūs manim patikėkit,
Nes Galingasis, kuris manyje bręsta,
Laiko savo rankoje ir motiną, ir vaisių.
Bičiuli, žinokite, kas juo pasitiki,
Jis tą saugo, o kas nepasitiki,
Tas, kaip Adomas, visko netenka.
Nieko nekalbėkite ir nesakykite;
Žinokite, jog tas, kuris turi Tikėjimą,
Paklusti kiekvienam yra taip išmokęs,
Kad visai nebijo Įstatymo griežtumo.

JUOZAPAS

Ką gi, jeigu toks yra jūsų noras,
Eikime, tai mūsų laisva valia;
Klausykime Dievo visame kame.

MARIJA

Išties, bičiuli, geriau negalime pasirinkti,
Kaip tik paklusti; tai man patinka;
Kas paklūsta, tas Dievu pasikliauja.

JUOZAPAS, *eidamas*

Gerai sakote, mano garbingoji žmona,
Bet kelyje norėčiau iš jūsų išgirsti,
Ką Izaijas apie Betliejų kalba.
Štai jis, mažas, mūsų akims atsiveria.

MARIJA

Mažas yra Betliejus žvilgsniui,
Ir jo didybės kūno akys nemato.
Bet Dievas atskleidė Pranašui,
Kad Kristus pirmą kartą ateis čia,
Šitoje vietoje, išrinktajame mieste,
Kurio didybę Izaijas šlovina:
Didi yra vieta, kurioje apsireiškia
Tas, kurio galybė neturi sau lygių;
Kur beateitų tikras Šventasis,
Visa tampa šventa, ir visa – jo garbei.
Eidama. O Betliejau, vadinamas duonos namais!
Kaip išaugs tavo šlovė,
Kai tu tapsi gyvosios duonos indu!
Čia bėkite, o išalkę žmonės,
Čia skubėk, o mylimoji Siela,
Ir priimkite šią duoną iš tyros širdies;
Vargšas nusidėjėli, būk dėmesingas,

Nes ši duona – ir malonė, ir gyvenimas;
Te nerimas ir baimė tavęs nesulaiko,
Todėl skubėk, kur veda širdis.

JUOZAPAS

Štai mes atvykome į šią vietą,
Mano bičiule, kur garbiname Dievą;
Jau vėlu, ir atėjo naktis.

Žiūri į pirmąjį užteigos šeimininką.

Eikime tiesiai ten, kur aš matau ugnį.
Jei namas tas, viduryje, svetingas,
Žmoniškai jūs ten būsite priimta.
Prieina. Pone, tas, kuris gaivina ir marina,
Tebūna jums išgelbėjimas ir paguoda;
Ar malonėtumėt vardan tikros atjautos
Būstą ir maistą suteikti?

PIRMASIS ŠEIMININKAS

Turtingiems žmonėms norėčiau tarnauti,
Nes mano amatas ir užsiėmimas
Yra vien tiktai kasdien kaupti
Auksą ir sidabrą, ir šitaip noriu gyventi.
Turtingas noriu būti, tai mano rūpestis.
Aš nekenčiu vargšų ir skurdo;
Myliu turtingus, nes į juos esu panašus;
Iš jų laikiu kokios naudingos garbės;
Eikite sau, draugužiai, nenoriu išlaidauti;
Mano būstas skirtas turtingam žmogui.

JUOZAPAS

Eikime iš čia, gavome išmaldą.
O gailestingume, kuris tobolini sielą,
Sunku tave rasti širdyje
Turtuolio, jei Dievas jos neužkariavo!
Štai dar vienas, kuris, tiesą pasakius,
Atrodo geras: pone, vardan gailestingumo,
Žiūri į antrąjį šeiminką.
Malonėkit priglausti mane ir mano žmoną!
Juk matote, kad ši vargšė ponia
Turi netrukus gimdyti.

ANTRASIS ŠEIMININKAS

Čia negausite nakvynės tikrai;
Vienas mano draugas, didelis ponas,
Jau įsikūrė, man suteikdamas garbę;
Mano namas – ne tokiems kaip jūs,
Jūs tegalite atnešti utėlių.
Princai ir karaliai čia laukiami,
Be jokio mokesčio priimami;
Nes tikėtis galiu jų dėka gauti
Galiausiai kokios žemiškos garbės;
Tokie svečiai kaip jūs man nenaudingi;
Dėl to nenoriu savo būstą užleisti,
Jus priimti iš tiesų man būtų didelė gėda.

JUOZAPAS

Sudie, pone. Kai puikybė žmogų valdo,
Jis nebejaucia nusižeminimo skonio

Ir nebegali priglausti Mažojo;
Tačiau tas, kuris Mažąjį atstumia,
Kad taptų didelis, aiškiai klysta.
Nes negali tas pasiekti didystės,
Kuris nebuvo nusileidęs į mažystę.

Žiūri į trečiąjį šeimnininką.

Štai vienas, kurio veidas geras;
Ištirkime tad ir jo širdį.
Labą vakarą, pone; ar teiksitės priglausti
Mano žmoną ir mane, ir nakčiai priimti?

TREČIASIS ŠEIMININKAS

Negalėsiu, veltui prašote;
Nes jau apgyvendinau šaunuolių,
Norėdamas praleisti naktį su vynu;
Naktis nebus nei tamsi, nei juoda,
Jeigu ji mums bus linksma.
Mes gyvename labai smagiai,
Šokių ir žaidimų, moterų ir puotų
Mums netrūksta, ir daugel linksmybių,
Mums nerūpi liūdni veidai;
Čia neieškokit, draugužiai, prieglobsčio.
Jei nemokate šokti ir linksmintis,
Galite sau eiti, kur norit;
Rimtuolių mes nenorime priimti,
Mums darosi bloga, vien juos pamačius.

JUOZAPAS, *nueidamas*

Tada šudie. O, kaip pašėlęs Gašlumas

Šį varganą pasaulį akina, veda iš proto,
Atimdamas iš jo tikrąjį žinojimą,
Neatskleisdamas aukštosios išminties!
O Saliamonai, jūs gerai išpranašavote,
Kad į Sielą, apimtą šios prakeiktos ydos,
Išmintis niekada neįžengs.
Eikim toliau, ir Dievas mums parodys,
Kur jam patinka, kad apsisistotume.

MARIJA

Deja, mano bičiuli, matau, artėja valanda,
Kai gimti turi šitaip trokštamas vaisius.
Paieškokime prieglaudos.

JUOZAPAS, *žvelgdamas į tvartą*

Štai ką jums pasakysiu:
Va prieglauda, vargingas tvartelis;
Nors jis nevertas garbingojo kūdikėlio,
Būtinybė mus verčia eiti vidun;
Ir aš pasistengsiu jį parengti,
Kad apsaugočiau jus nuo vėjo.

MARIJA

Juozapai, jūs juk žinote,
Kad kiekviena vieta, kur yra Dievas,
Esti pilna šviesos ir malonumo;
Priimkime mielai, ką jis duoda mūsų kūnams;
Niekada nežiūrėkime išorės.

JUOZAPAS, *eidamas į miestą*

Į miestą einu paieškoti
To, kas mums bus reikalinga.

MARIJA

Eikite, bičiuli, manęs vienos jūs nepaliekate,
Nes ten, kur Dievas, man užtenka draugų.

Amžinasis Tėve, šitoks gerumas
Negali būti mirtingos prigimties
Pažintas, išgirstas ir suprastas;
Bet Meilė trokšta parodyti
Gėrį, kurį padarei savo tarnaitai,
Kitaip aš būčiau nedėkinga gavėja.
O Meilės Dieve, tu uždegi ir kurstai
Kietąsias širdis, ir jas gailestis palenkia,
Dėkoju tau, nes mane pasirinkai Motina
Savo brangiausio ir mylimiausio kūdikio.
Savy nejaučiu nei dorybės, nei nuopelno,
Kurie būtų verti tavo pasirinkimo
Ir pašaukimo tokiai kilniai tarnystei.
O Visagali, aš tave garbinu ir sveikinu;
Tau dėkoju, kad iš žemės nešvarios
Mane sukūrei be jokios ydos.
Kas aš esu, kad man teko ši pareiga?
Niekas. Bet šį Nieką tu pripildai tokios garbės,
Kad širdį, protą ir kūną kaip auką,
Ir visą save atiduodu tau vienam, Viešpatie.
Aš turiu tavo Žodį, augantį ir sergstimą,

Jo motina esu, tu mane globojai
Kartu su vaisiumi, kurį panorėjai man duoti;
Nuo visokio pavojaus, Viešpatie, saugojai,
Bet aš žinau, kad tavo didesnis
Palankumas tam, kuris ateina pas tave.
Todėl dalyvauk stebuklingam gimime
Tikrojo išganymo, kurį panorai pažadėti
Geriems tikintiesiems. Tėve, ilgiau nebelauk,
Tu esi mano Dievas, mano gyvenimas ir būtis,
Pažvelk į mane, Viešpatie, nes jau laikas.

O saldybė tobulos sąjungos,
Kurią tavo gerumas iš tavęs ir manęs sukūrė,
Aš savyje nebejaučiu nieko, tik tave!
Tavo didysis slaptas lobis manyje gyvena,
Tavo Šventoji Dvasia man atveria visus raštus,
Ir senąjį, ir naująjį Įstatymą.
Tik meile aš gyva: nes jaučiu savyje
Tik tave, Viešpatie, kurs esi mano siela ir gyvybė.
Mano siela nebepažįsta pati savęs,
Nes tavo meilė ją pagrobė.

DIEVAS TĖVAS

O jūs, dvasios, gyvenančios many per malonę
Ir palaikomos žvilgsniu mano akių,
Pažįstančios tik mane visame kame,
Štai laikas, kai ši menka žemė
Man pagimdys vaisių, ir jis pranoks
Žmogišką supratimą, nes mirtingoje rožėje

Dievybę išvysime išsiskleidusią,
Nusileidusią iš aukštai, įrodančią, kad esu.
Pažvelkit į mano išrinktąją Dukterį, Sutuoktinę,
Su kuria amžinai susietas esu.

Tikroji meilė jai poilsį dovanojo,
O ne draugystė, pusinė ir netobula;
Jos dvasia skrieja aukštyn, palikusi kūną,
Jokio nuopuolio ji nepažįsta:
Be jokios dėmės, be galo graži mano draugė.
Kuo giliau miega, tuo jos dvasia labiau atsitolina;
Ji nejaučia nieko nei viduj, nei lauke,
Tik mane vieną, per mus suvienijusią sąjungą.
Jos saldybė – mano dieviškam artume,
Kai ji su manimi susijungia.

O, Siono dukra! Dieviškosios dvasios,
Niekaip neišblaškykite jos susikaupimo.
Aš jus prašau ir liepiu, ir įsakau:
Dvasios, kurių ištikimybė greitesnė
Už elnią, kurių meilė pati
Karščiausia, gera valia vikresnė
Nei ožiukas, šokinėjantis per kalnus ir užtvaras,
Šiuokštu nesudrumskite jos sielos,
Ir te nė viena iš jūsų jos nepažadina,
Kol neišmuš laiminga valanda,
Ir kol ji pati džiaugsmingai to nepanorės.

Lėkite žemėn, palikite Angelų dangų
Ir giesmėmis šlovinkite mane; tarnaukit
Mano draugei ir mano brangiam kūdikiui;

Mano išrinktiesiems atverkit nepaprastus įvykius,
Ir tebūna jie ištraukti iš prakeikto purvo,
Kur Šėtonas juos trokšta įklampinti:
Jeigu jie priims gimusį kūdikį,
Tikėdami, kad jis – jų gyvenimas ir atpirkimas,
Tai tada prie manęs galės prisiartinti,
Nes tik mano Sūnuje – jų vertybė.

PIRMASIS ANGELAS

Nieko nenorime, tik tavo šventą valią
Vykdyti, tavo galinga valdžia,
Tėve amžinasis; nes mes esame
Iš tavęs, tavyje ir per tave palaikomi.
Tu esi mūsų Būtis ir mūsų Judėjimas,
Mumyse įsikūnija tavo valia:
Jei tavo grožį mumyse mes laikytume
Savuoju, deja, mes jo netektume;
Jei puikuotumės savyje tuo, kas yra tavo,
Mes tuoj pat pavirstume nieku.
Perdėm Liuciferis Puikybę vertino,
Žvelgdamas į save, rado nieką, o ne tave;
Mums nėra kitos Valios kaip tavo troškimai,
Mes – tai tu, mūsų Gėris – tau tarnauti,
Įsakyk mums, ką nori atlikti,
Nes tu vienas gali įsakyti ir padaryti.

ANTRASIS ANGELAS

O Amžinasis ir laikų pradžia,
Kuriame, iš kurio jėgą aš gaunu,

Kalbék, Viešpatie, nes esi toks galingas,
Kad tavo valia įvykdoma, vos išsakyta;
Tu sukūrei vienu tik Įsakymu
Tai, ką panorai mums duoti;
Bus padaryta, nes šią valdžią turime
Iš tavęs, kuriame gyvename, mirštame.

TREČIASIS ANGELAS

Tau malonu žvelgti į kūdikį
Ir jį per mus rūpestingai globoti,
Todėl mielai mes atskleisime šią paslaptį
Ir tikintiesiems jos tikrai nenu tylėsime,
Bet paskelbsime šį laimingą gimimą,
Nešantį išganymą kiekvienai mylinčiai sielai,
Kurias tu pažįsti ir kurias išrinkai,
Kurios trokšta išvysti tavo Mesiją.

KETVIRTASIS ANGELAS

Išminčiams Karaliams, laukiantiems šio didžio gėrio,
Tvirtai tikintiems, reikia viską atskleisti;
Gerosios Onos, kuri šventovėje laukia,
Netrukus mes protą apšviesime;
Ir Simeonas, vyriausias senolis,
Kupinas tikėjimo, pajus džiaugsmą
Ir sužinos, kad gyveno ne veltui,
Kristaus laukęs su meile.
Paskui eisime pranešti piemenims,
Kurie bandas rūpestingai gano,

Apie gimusį Avinėlį. Pareigingieji
Ir darbštieji trokšta jį pamatyti.

PENKTASIS ANGELAS

O aš, Viešpatie, su didžiausiu noru
Eisiu pas patį mažiausią,
Ir jam pasakysiu, kad jis tapo dideliu,
Nes Didysis tapo mažu kūdikėliu.

DIEVAS

Eikite vaikai, atlikite savo vaidmenį,
Ir per jus teapsireiškia šis žodis.

VISI ANGELAI, *gieda kartu*

Tau visa garbė,
O galingasis Viešpatie,
Nes tu nusprendei
Duoti Kristų
Visiems žmonėms,
Kuriuos užvaldė Šėtonas;
Žinią pranešti
Mes skubame tuoj pat
Marijai išmintingajai
Ir ją pagerbti.

MARIJA

O Kūrėjau, savo prigimtį pažįsti
Tik tu pats, ar savo panašumą
Matai Sūnuje, kūdikėlyje,
Kuris štai čia?

Koks gerumas, kokia malonė ir paguoda!
Tau dėkojame, gavę kūdikį vien tavo valia!
Mano širdis kupina tokio džiaugsmo,
Kad negaliu apsaityti,
Nei gerai suprasti, nei ko nors trokšti.
Štai gėris, kuris mane visą prie savęs traukia
Stipria meile, ir aš verkiu ir aimanuoju
Iš tikro malonumo.
O išrinktųjų išsvajotas troškime,
Ar tau patinka žemėje gyventi
Kaip žmogui ir motina pasirinkti
Mane, tavo tarnaitę?
Tai didelė paslaptis, ir nereikia nutylėti,
Kad esu motina, būdama nekalta mergelė,
Motina Sūnaus, kuris visus pranoksta:
Tikrojo Dievo ir žmogaus.
Jaučiu savyje šitokį tavo gerumą,
Kad mano galią tu sugeri ir sunaikini.
Nes meilė, kuri tavo valią išpildo,
Mane sukausto.
Nesugebu nei savo jausmo išreikšti,
Nei savo mintį žodžiu išsakyti,
Toks nepaprastas yra tavo pažinimas,
Kad aš nebejaučiu
Pati savęs. Suteik jėgų mano jutimams,
Kad geriau tarnaučiau Karaliui nekaltųjų;
Juk gera valia, Viešpatie, aš stoju
Į tavo tarnystę.

Sustiprink mano rankas – jį nešioti,
Pripildyk mano krūtis pieno, sveiko ir saldaus,
Tebūsiu tavo sūnaus nekalta žindyvė.

Kilk aukštyn, mano siela,
Garbink savo Dievą, kuris silpnai moteriai
Suteikė tokią garbę, jog visi vadina Ponia,
Vardan žvilgsnio to, kuris uždega

Mano širdį džiaugsmu.

O mano kūdiki! Ar tiesa, kad matau
Tą, kurio aš, prisipažįstu, taip ilgai troškau –
Dievą tarp mūsų, tiesą, gyvenimą, matau

Šiam mirtingam kūne?

Tikėjimas man jį parodo nemirtingą;
Jūsų kūną, mano Sūnau, matau tokį,
Kaip kitų vaikų. O didysis Kunige ir altoriau

Nuostabus!

Tu esi ostija, Dievui vienintelė miela,
Kuri su nusidėjėliais Tėvą sutaikai.

O saldus skoni, o puikus aromate,

O švelnus Avinėli,

Kuris apsiimi nešti naštą visų
Nuodėmių, žmogų atnaujindamas,
Prakeiktą, o Dievui – malonų ir gražų!

O Dieve įsikūnijęs,

Emanueli, Tėvo sūnau brangiausias,
Ar tikrai galiu savo rankomis jus apglėbti
Ir savo lūpomis jūsų lūpas paliesti?

O Dieve, koks malonumas!

Kaip savo Dievą jį garbinu, o bučiuoju
Kaip savo sūnų. Bet kad jam patikčiau,
Negaliu turėti nieko, kas man nepatiktų.

Neturiu namų,

Kad jums patarnaučiau, kaip pritinka;
Bet Dievas, kuriam skiriama malda,
Padarys, kad ir vieta, ir šaltas oras

Tavo sveikatai

Nepakenktų; mums duodamas maisto,
Kuris jo gerai valiai patinka.

Dėl to yra rami mano siela.

Bet reikia kūriniu

Pasirūpinti ir šį mažą kūnelį pridengti,
Kuris yra Dievo mylimiausias šedevras,
Vystyklais ne iš sidabro, ne iš aukso,
Tik iš drobės, gerai jį apkloti;
Juk jis yra pats didžiausias lobis.

PIRMASIS ANGELAS

Tave sveikinu, o palaimintoji ponია,
Motina Sūnaus, kurį tu myli.
Nepažeidusi tyros mergystės,
Tu gavai vardą motinos,
Galingiausiojo esi ir motina, ir duktė.
Mažiau kaip per vieną akimirksnį
Tikėjimas sukaupė tavyje dieviškumą,
Nepaniekinęs skurdaus žmogiškumo.
Taigi mes matome tvirtai sujungtą

Žmogų su Dievu, piktadarių nubaustą
Senojo Adomo, žiauria mirtimi,
Kurios pobūdžio neprivalau atskleisti.

ANTRASIS ANGELAS

Garbiname Avinėlių, skaištų ir tyrą
Iš tiesų, nužudytą dar prieš pasaulį
Sukuriant; tai jis atvertė knygą,
Adomą nuo nuodėmės išlaisvinančią;
Niekas negalėjo perskaityti rašto,
Visi verkė, norėdami jį suprasti;
Bet Avinėlis ją atvertė, beveik nužudytas;
Jį šlovinkime ir karštai dėkokime.

TREČIASIS ANGELAS

O dieviškojo lobio inde ir arka,
Nėra nei pranašo, nei patriarcho,
Kuris nebūtų giedojęs, pranašavęs, skelbęs,
Kad gyvatės nuodingosios ir prakeiktosios
Tu ir jėgą, ir galvą paminsi;
Tave garbiname, mergele neįkainojamoji,
Tave sveikiname – išskyrę iš visų – nuolankiai;
Dėl jos Tikėjimo mes gavome išganymą
Ir jai, ir visoms žmonių gentims,
Todėl privalome jai dar labiau tarnauti.

KETVIRTASIS ANGELAS

O tikrasis Išganytoju, kurį Tėvas išbandė
Ir visokį gėrį, ir garbę suteikė,
Kad maloniai valdytumėte žemę.

Esat išrinktas daugiau kariauti
Su mirtimi, nuodėme ir šėtonu,
Negu jų rankose palikti vargšą Adomą.
Pasaulio gėrybių jūs nepaisėte;
Žmonių meilė, vertesnė už bet kokį lobį,
Jus paskatino nesvyruoti,
Ir iš visų gėrybių jūs pasirinkote mirtį.
Toks, koks aš esu ir galiu būti, prisiekiu
Jums tarnauti ir jus šlovinti per amžius.

PENKTASIS ANGELAS

Mažasis vaikelis, malonėkite neatstumti
Manęs, menkiausiojo; jus maudydamas
Ar šildydamas jūsų paklodes ar jūsų guolį,
Aš jums tarnausiu su didžiausiu džiaugsmu.

ANGELAI, *gieda kartu*

O nuostabioji aukštybe!
Dėkojame tau,
Žvelgiame linksmai
Į gerį, kurio trokštame;
Garbė, šlovė, didybė
Tebūna su tavim, Viešpatie.
Per Kristų malonę
Gavome amžiams;
Nusidėjėliai žmonės
Per jį pasitaisė;
Džiaugsmu pasisotinę,
Eikime skelbti ramybės.

JUOZAPAS

Štai sugrįžtu
Dabar
Pas savo Sutuoktinę,
Savo pareigą
Dabar matau
Jau kitą.
To, ko reikia
Šiam kilniam vaisiui,
Nepajėgiu duoti.
Mes turime
Ne visas gėrybes,
Tik tiek, kiek reikia.
Joks skurdas
Nei apsileidimas
Gyventi iš darbo savo rankų;
Gėrybėm dalinamės
Ir sušelpiame,
Kas daugiau turi, mažiau duoda.
Kokia šviesa
Iš tvartelio!
Aš jaučiuosi sutrikęs.
Man atrodo,
Kad nesu matęs
Niekada panašios šviesos.
Aš matau Mariją
Ne nuliūdusią,

Bet spinduliuojančiu veidu.
Ir į ką žiūri ji,
Toji mergelė?
Vis nuleidusi laiko akis.
Ak, tai kūdikis,
Kuris mane gina
Nuo mirties, kad patekčiau į dangų.
Dar palauksiu,
Ne, eisiu vidun,
Kad pamatyčiau žavingąjį vaisių.
Ar man saugoti,
Ar man žiūrėti
Į vaisių, pilną dieviškos dorybės?
Ak, tik žiūrėti,
Nes saugoti
Neleidžia mano niekinga prigimtis.
Štai toji diena,
Kai tikroji Meilė,
Kad pasirodytų, nutaikė progą.
Koks nutikimas!
Ji neužtruko.
Mano bičiule, duokit man jo kojytę.
Atsiklaupia ir pabučiuoja.
Šiuo pabučiavimu
Galiu nuraminti
Savo širdį, degančią Meile.
Koks jis meilus,

Gražus ir skaistus!
Jis yra pati Tiesa.
Dievą, galingąjį Tėvą,
Kuris viską valdo,
Aš matau esantį šiame Sūnuje.
Tegu jis žino,
Kad aš jį dievinu,
Kad jokios abejonės neturiu.
Ak, savo pažadą
Gausingai
Mums jis dabar ištesėjo.
Laimingas esu,
Jį matyti galiu,
O palaimintas ir kilnus reginys!

MARIJA

Mano bičiuli, mes turime
Suvystyti šį Kūdikį silpną,
Nes naktis gana vėsi.

JUOZAPAS

Man malonumas pasidaruoti,
Bet, kad būtų šviesiau,
Einu užžiebsiu šitą dagtį
Ir užkimšiu pakulomis šį plyšį;
Tačiau dabar galvoju,
Kur jį guldysime? Į prakartėlę?
Geriau nerasime nė užkeigoje.

AVIDĖ

Piemenėliai: Sofronas, Elpisonas, Nefalas

Piemenaitės: Filetina, Kristila, Dorotėja

SOFRONAS--

Darbas, kurį dieną ir naktį

Atlieku, labai nuvargina,

Ir aš einu ilsėtis.

ELPISONAS

Aš ilgai vaikiausi vilką

Ir bėgiojau šen ir ten,

Dabar čia noriu prigulti.

NEFALAS

Miegoti aš neketinu,

Man reikia prižiūrėti

Dieną naktį savo avis.

FILETINA, *pirmoji piemenaitė*

Savo mažąjį ėriuką,

Ką tik atvestą,

Šildau savo skreite.

KRISTILA

Mano didžioji avis sužeista.

Aš ją tvirtai sutvarsčiau,

Nieko blogo neatsitiks, draugužė.

DOROTĖJA

Primelžiau riebaus pieno.

Man taip skauda rankas,
Kad ėmiau ir užmigau.

NEFALAS

Nežinau, kodėl lieku budrus,
Negalėsiu sumerkti akių.
Tai ne rūpestis dėl bandos,
Savo aptvarą uždariau ir užrėmiau
Tvirtai, todėl nebijau vilkų;
Mano banda sveika, riebi ir graži.

O mano širdyje – toks džiaugsmas,
Kad man rodos vis, jog girdžiu
Svarbias naujienas, be galo džiugias.
Tuo tarpu pasaugosiu
Savo bandą; ir žiūrėsiu
Į Dangaus spindinčias žvaigždes.

FILETINA

Bet pasakyk man, broli Piemenie,
Žvelgdamas į aukštąją aukštybę
Dangaus, apie ką tu mąstai?

NEFALAS

Gėriuosi didžiuoju Kūrėju,
Visų daiktų dirbėju,
Kurio mes esam šventovė.

FILETINA

Ar gėris, kuris viską sutvarko,
Yra, jūsų nuomone, mummyse,
Kurie esam nevertas indas?

NEFALAS

Mano drauge, būkite tikra,
Kad jo gerumas begalinis
Nevertą padaro vertingą ir gražų.

FILETINA

O Piemenie, koks brangus žodis,
Kad aukštasis Dievas gyvena mumyse!
Kiekvienas gali jį laikyti savu?

NEFALAS

Per malonę jis yra jumyse, manyje
Ir visuose, kurie turi Tikėjimą;
Neabejokite, mano sese brangi.

FILETINA

Piemenie, ką jis pažadėjo
Patriarchams, savo bičiuliams,
Ko jie taip ilgai laukė?

NEFALAS

Tai Kristus, tikrasis Mesijas,
Jo tikrasis Sūnus; per jį šviesa
Ir išganymas mums bus sugrąžinti.

FILETINA

Ak, ir kada ateis laikas, kuris
Mus padarys visus laimingus?
Dieve, kaip aš laukiu šitos valandos!

NEFALAS

Aš jos laukiu su meile

Ir didžiausiu atsidavimu.
Ak, ateik, Viešpatie, neužtruk.

ANGELAI, *kartu*

Atsibuskit, piemenėliai,
Štai diena,
Kai Dievas iš naujo parodo
Didžiulę meilę.

NEFALAS, *šaukia*

Broliai, seserys, ei, nubuskite;
Pakilkit iš žemiško miego;
Klausykite Angelų žodžių.

FILETINA

Atsibuskite, šviečia Saulė,
Pažvelkite į šią grožybę,
Nebūkite paikos mergaitės.

ELPISONAS

O Dieve, kokią šviesą matau!
Jaučiu didžiulę baimę širdy,
Nedrįstu į ją kaip reikiant pažvelgti.

KRISTILA

Štai tobula ir didinga šviesa.
Negaliu žiūrėti atviromis akimis,
Taip smarkiai esu apakinta.

PIRMASIS ANGELAS

Piemenys, nebijokite nieko,
Štai aš paskelbiu

Didelį džiaugsmą jūsų širdims,
Meilės sėklą.

Ja tauta apdovanota
Bus anksčiau ar vėliau;
Šiandien jums gimė
Visoms kartoms ir kiekvienam
Išganytojas, kuris Kristus
Yra, Viešpats ir šeimininkas.
Taip, kaip parašyta,
Teikėsi mieste gimti
Dovydo, savo protėvio.
Tai bus jums ženklas.
Jūs Mergelės motinos
Rasite Kūdikį vertą,
Suvystytą į vystyklus,
Prakartėlėje paguldytą,
Atpirkimą, kurį žemėje
Dievas jums pažadėjo.

ANGELAI, *gieda*

Garbė aukščiausiam Dievui,
Ir tegu jos būna pilni
Dangus ir aukštosios sferos,
Paskirtos jo tarnystei.
Ramybė tebūna pasauliui šiam,
Ir žemė tegu jos prisipildo,
Tepranyksta visi nesutarimai
Aukščiausiam gailestingume.

Žmonēms, tavo sukurtiems,
Ši laiminga diena tebūna
Pilna meilēs ir Tikējimo,
Gera valia duota.

SOFRONAS

Dieve mano, kas tai, kā aš mačiau?
Kā išgirdau? Kā sužinojau?

ELPISONAS

Man pasirodē – matau žaibā.
O! Saulē yra mažiau skaisti.

NEFALAS

O! Kokie žodžiai! Kokia naujiena!
Niekada tokios negirdējome.

FILETINA

Prisipažīstu, pirma išsigandau,
Paskui pajutau didelē džiaugsmā.

KRISTILA

Jei eisime to kūdikio pažiūrēti,
Jam patarnauti bus mano pareiga.

DOROTĒJA

Iš širdies pasitarnausime Motinai;
Manau, kad ji – miela moteriškē.

FILETINA

Kas saugos aptvarā ir avis?

SOFRONAS

Dievas, daugiau niekad tuo neabejokime.
Jis apsaugos piemenaites ir piemenėlius,
Avis, avinus nuo visų negalių ir pavojų.

Jis stoja į vidurį.

Broliai ir seserys, klausykite, ką galvoju:
Jūsų prašau, širdimi susivieniję,
Žygiuokime visi į Betliejų;
Neieškokime Kristaus Jeruzalėje:
Angelas pasakė, kad varganoje vietoje
Suvystytą pamatysime Dievo Sūnų.
Eikim, skubėkim ir pažvelkime į tą,
Kuriame žmonių viltis įkūnyta;
Kuri mums dabar įgyvendinta,
Apie ją skelbė Karaliai ir Pranašai;
Viltį mums svetimame krašte
Viešpats per savo malonę parodė.

FILETINA

Ak, vesk mane, Dieve aukščiausiasis,
Tebūna iš čia tik vienas žingsnis;
Ir kvėpdami be galo gardų kvapą
Tavo smilkalų, skubėkim kuo greičiausiai.

KRISTILA

Tavo menkos ir nuolankios tarnaitės,
Kurių Tikėjimas tebėra kaip paauglių,
Tave pamils labai, žvelgdamos į tavo grožį,
Tavo meilė vertingesnė už karalystę.

DOROTĖJA

Dainuokim, šokim ir lėkim
Kaip eiklūs elniai ir danieliai.

ELPISONAS

O aš prašau, mes nebedelskime
Ir leiskimės nuo šito didelio kalno,
Eime pažiūrėti. Jei durys uždarytos,
Jį pamatysime bent per siaurą angą.

NEFALAS

Namelyje, kuris toks menkas ir žemas,
Bus koks plyšys ar įtrūkimas.
Per jį pamatysime Viešpatį ir šeiminką,
Jei rasime uždarytus langus ir duris.

SOFRONAS

Keliaukime, dainuokime kartu, darniai,
Ir tegu kiekvienas bėga kuo smarkiau.
Piemenėliai, piemenaitės išeina dainuodami.

SOFRONAS IR FILETINA

Šokime, dainuokime, linksminkimės,
Jau turime išganymo malonę;
Giedokime Kalėdas iš visos širdies,
Mes turime Kristų, veltui atiduotą.

ELPISONAS IR KRISTILA

Palikim Adomą ir jo palikuonis,
Su juo daugiau nebebūkime,
Numeskim savo senąją naštą;

Ožkos, avys, šunys ir avinai,
Giedokime Kalėdas ir t.t.

NEFALAS IR DOROTĖJA

Einam lankyti Marijos išmintingosios
Su Kūdikiu nepaprastos kilmės,
Apie kurį Angelai švelnia kalba
Mums pasakė gražų pamokslą.
Giedokime Kalėdas ir t.t.

SOFRONAS IR FILETINA

Nuneškim į jų varganą būstą
Mūsų gėrybių gausiausiai.

DOROTĖJA

Aš jam įteiksiu savo sūrio
Šitoj pintinėlėj nendrinėj.
Giedokime Kalėdas ir t.t.

KRISTILA

O aš – didelę puodynę pieno;
Marijai jis patiks.

FILETINA

Aš atiduosiu savo gražųjį narvelį,
Kuriame mano mažas paukštelis.
Giedokime Kalėdas ir t.t.

ELPISONAS

Malkų ryšulys tiks kurui,
Šalta šituo metų laiku.

NEFALAS

Mano fleita bus kaip tik,
Kūdikiui patiks jos daina.
Giedokime Kalėdas ir t.t.

SOFRONAS

O aš pranešiu apie mus.
Geriau už jus moku kalbėti.

FILETINA

Aš jį pabučiuosiu į veiduką.

KRISTILA

Ak, užteks ir į kulniuką.
Giedokime Kalėdas ir t.t.

SOFRONAS IR FILETINA

Skubėkime greičiau į šventą kelionę,
Nebeužtrukime čia ilgiau,
Nebijokime nė blogo kelio,
Pasiimkim riestą buožę vietoj lazdos.
Giedokime Kalėdas ir t.t.

ELPISONAS IR KRISTILA

Ir Dievą šiame Kūdikėlyje
Tikėkime, garbinkime ir mylėkime;
Atiduokime jam mūsų širdžių pagarbą,
Nes iš tiesų mes nieko neprarandame.
Giedokime Kalėdas ir t.t.

NEFALAS IR DOROTĖJA

Broliai mano, aš juk gerai žinau,
Kad jei mes juo pasitikėsime,
Tai mes liksime nemirtingi
Ir visada jame gyvensime.
Giedokime Kalėdas iš visos širdies,
Mes turime Kristų, veltui atiduotą.

SOFRONAS

Štai toji vieta, mažas miestelis,
Apie kurį tiek gero mums pasakyta.
Ieškokime čia puikiosios vietos,
Gražesnio už rūmus tvartelio.

ELPISONAS

Tai ne čia, ne šiam margam name
Gyventi turi asmuo šventas.

NEFALAS

Šie išdidūs rūmai nėra tie,
Kuriuos Mažiausiasis pasirinko.

FILETINA

Štai būstas, ant plikos uolos,
Ar tik nebus gerbtasis klojimas?

KRISTILA

Šią vietą, drauguže, blogai nustatėte,
Čia suvaro gyvulius parduodamus,
Kai juos veda į šio miesto turgų.

DOROTĖJA

Taigi mums Angelas aiškiai pasakė,
Kad menkoj trobelėje suvystytą
Jį rasime, o ne rūme puikiam.

SOFRONAS

Eikim arčiau, atlikim savo pareigą,
Ieškokime vietos, kur jį galime rasti.

ELPISONAS

Pats laimingiausias, pirmutinis aš būsiu,
Kuris jį pamatysiu per skylę duryse.

FILETINA

Štai patogi plačiausia ertmė,
Tad mes gerai pamatysime vidų.

KRISTILA

Matote kūdikį ir tą, kuri jį maitina?

DOROTĖJA

O pupulis, žiūrėkit, kaip jis žinda!

SOFRONAS

Tai lobis, toks jis tobulas:
Bet ar mums atidarys duris?

ELPISONAS

Gal pašaukime tą žmogų, štai ten,
Kad mums atidarytų. Ei, pone, olia!

JUOZAPAS

Kas jūs, kurie ten lauke triukšmaujat?

SOFRONAS

Ieškome gyvenimo tikrojo vaisiaus;
Juk mes žinome ir tikime tvirtai,
Kad tas kūdikis yra mūsų išganymas.

MARIJA

Dievas jiems didįjį įvykį pranešė,
Mes neturime to nuslėpti;
Reikia tikintiesiems Kristų parodyti.
Atidarykit jiems duris.

JUOZAPAS

Prašom, galite jeiti.

ELPISONAS

Įeikime.

SOFRONAS

Atsargiai, nesistumdykime.

NEFALAS

Žiūrėti į jį man niekad nepabos.

SOFRONAS

Dieve nemirtingasis, kurs danguj viešpatauji
Ir kuris mums duodi išgelbėjimą –
Šį kūdikėlį, jame tave šloviname
Ir sveikiname laimingąją Motiną
Šito kūdikio, kurio tu tėvas esi;
Iš visos širdies jį mylime ir gerbiame;
Amžinai himnus giedosime
Dieviškam ir išganingajam kūriniumi.

Savo gėrybes, širdį – viską tau dovanojame,
Tave mylėsime visą savo gyvenimą.

ELPISONAS

Mes tave šloviname, o dieviškoji galybė,
Kuri teikeisi kaip kūdikėlis
Drauge su mumis kukliai apsigyventi.
Akys mato kūdikį, silpną kūnelį,
Bet Tikėjimas, kuris žino tikrą išmanymą,
Tampa mūsų akimis ir mus skatina
Tave šlovinti, garbinti, lankyti
Kaip tikrą Dievą, kaip tą, kuris Yra,
Kuris gali numarinti, o paskui – prikelti
Visus gyvuosius, kada ir kaip jam patinka.

NEFALAS

Tu esi Dievo pažadėtoji sėkla
Vargšui Adomui, sunkiai nusidėjusiam,
Kai jis per daug žalčiu pasitikėjo.
Abraomas tikėjo šia tikra ištarme,
Dovydas – taip pat, todėl atgailavo;
Ir vienas, ir antras liko nuteisinti.
Nojus tavimi tvirtai tikėjo,
Todėl buvo išgelbėtas iš didžiojo tvano.
Kas tiki tavimi, yra tikras,
Kad visada tavyje ras prieglobstį.

FILETINA

Matau tai, ką Izaijo knygoj perskaičiau:
Nekalta Mergelė pradėjo savo Sūnų;

Ponia, apie jus jis taip gražiai kalbėjo,
Jūs – rasa, kuri dangaus valia iškrito.
O palaiminta žemė, Tikėjimu priėmusi
Ir subrandinusi vaisių, kuris yra ryšys
Dievo su mumis; Jisai šioj niekingoj Žemėj
Ateina gyventi su savo kūrniais!
Ak, aš žinau, kad nėra didesnio gėrio,
Kaip matyti išsipildymą šventųjų Raštų.

KRISTILA

Vargšai nusidėjėliai, pilni nedėkingumo,
Asilas ir jautis, gyvulėliai tokie paprasti,
Atpažino savo šeimininką ir geradarį;
Grubūs bus jūsų jausmai ir protas,
Jei, matydami šių dovanų apstybę,
Jūs nepamilsite to galingojo davėjo.
Šventam Rašte skaičiau, kaip pranašas,
Gėrėdamasis Kristumi ir jo darbais,
Pasakė, jog išvysime savo Atpirkėją
Vargingoje vietoje, tarp gyvulėlių.

DOROTĖJA

Mato mano akys, kuo tikėjau ir žinojau;
Tai yra kad pamatysiu medį Izaijo,
O paskui – iš jo kylančią aukštyn
Puikią gėlę, kuri atlygins
Dievui daug labiau, negu jį įžeidė
Vargšas Adomas pirmuoju prasižengimu.
Mergele, apie tave dar noriu pasakyti:

Tu – kalnas, iš kurio buvo paimtas akmuo
Ne darbininko rankos, o valia Dievo; Jis
Nukėlė savo sūnų iš Dangaus į žemę.

JUOZAPAS

Bičiuliai, kaip jūs sužinojote?

SOFRONAS

Pone, vakar vakare, Dangui jau sutemus,
Išvydome Dievo Angelus spindinčius;
Mes išsigandome. Tada mus nudžiugindami
Jie pasakė: Sūnus Dievo gimė jums.
Tikėkit, pone, neatsirado nė vieno iš mūsų,
Kurs nebūtų skubėjęs nuoširdžiai priimti
Tai, ką visi troškome gauti.

JUOZAPAS

Garbė Dievui, kuris nuo pasipūtėlio slepia,
Ką mielai menkam ir mažam atskleidžia;
Tikėkite, Didybė – šiame mažame kūnely,
Ir bejėgiamė glūdi stipriausia jėga.
Šiame bežadziame paslėptas Žodis.
Šiam švelniam ir silpnam kūdikėly
Stiprus Dovydas tūno; jis savo svaidykle
Užmušė patį didžiausią šiame pasaulyje.
Neabejokime, kad Dievas yra su mumis;
Ir visam laikui Žmona ir Vyras
Šito kūdikėlio draugėn yra sujungti,
Ir per jį bet koks blogis nubaustas.

SOFRONAS

Ar nemalonėtumėt, ar nesiteiktumėte,
Mergele, turinti motinos vardą,
Į mūsų klausimus kantriai atsakyti?

MARIJA

Čia galėsite tiesą išgirsti:
Nieko nebijokit, klauskite drąsiai.

FILETINA

Norėčiau sužinoti pirmiausia,
Kodėl ne lovoje jus radome gulinčią,
Nes juk tik šiandien jūs pagimdėte.

MARIJA

Kilnūs vaisius, kuris visus džiugina,
Savo stiprybe palaiko mano jėgas.

JUOZAPAS

Jos kūnas be dėmės, be nuodėmės,
Visada yra sveikas; ligos jo neliečia.

KRISTILA

Kodėl negimė Kristus dideliame name?

MARIJA

Labai lengva pasakyti priežastį:
Jis pamėgo visišką neturtą,
Kad praturtintų tą, kuris vargšas buvo.

JUOZAPAS

Jūs, statytojai didelių ir plačių rūmų,
Iškeliantys namus ir šventoves,

Pažvelkit į tą, kuris visa savo rankoje laiko,
Kuris vargingam ir ankštam būste gyvena;
Ar tik negausite gyvenimo kovos pabaigoje
Tiek, kiek ilgas jūsų kūnas žemėje?

NEFALAS

Kodėl jis neturi gražių papuošalų
Iš aukso ir sidabro, rubinų ir deimantų?

MARIJA

Paprastumą jis yra pamėgęs
Ir nekenčia jokio išskirtinumo.

JUOZAPAS

Drabužis, žinia, nėra nuodėmė,
Bet tas, kurio širdis išvien su Dievu,
Žodis, per Kristų įsikūnijęs,
Laiko visus papuošalus bjauriais,
Pasitenkina menka drobele.
Juk visuomet smalsumas,
Tuštybė ir paviršutiniškumas
Dievo nekenčiami, teisiųjų pažabojami.

FILETINA

Kodėl neturite bent vienos tarnaitės,
Kuri jums tarnautų karštai, ištikimai?

MARIJA

Man nereikia jokio patarnautojo;
Aš pati tarnauti noriu ir trokštu.

JUOZAPAS

Neturtėliams reikia pasitarnauti uoliai,
Bet nieko ši ponia nestokoja;
Kūdikis – gyvoji duona – ją maitina,
Jo meilė ją pridengia;
Taip gyvendama ir taip apsirengusi,
Ji visada labai patenkinta.

KRISTILA

Ponia, kodėl neplūsta čia žmonės
Šlovinti Gėrio, kuriame visko apstu?

MARIJA

Daug pašauktų yra, bet maža Išrinktų;
Tik Išrinktieji ateis, o kiti – ne.

JUOZAPAS

Dovydas, Nojus, Abraomas ir Jokūbas
Apie jį daug kalbėjo šiame pasauly;
Visi pranašai giedoti išmoko,
Kad paragintų kiekvieną skubėti prie
Dievo pažadėtojo ir visiems paskirto,
Bet daugelis arba jų žodžius kritikavo,
Arba nevertino, nieku laikė,
Todėl labai mažai žmonių atėjo.

DOROTĖJA

Kodėl Grožis ne labiausiai mylimas?
Kodėl Gėris ne labiausiai gerbiamas?

MARIJA

Todėl, kad Meilė labai išmintinga
Ir tegali įeiti į panašų į save.

JUOZAPAS

Meilė niekuomet nekyla iš mūsų,
Bet ateina iš Dievo; jis atskleidžia
Savo meilę mumyse, kur ji neužtrunka,
Bet staiga, kaip atėjo, atgal sugrįžta.
Žmogus pasidaro labai įžūlus,
Pajutęs savyje tą liepsną meilės,
Ir priskiria sau tą jausmą,
Einantį iš Dievo ir kuris yra pats Dievas,
Dievas yra Meilė, kuris savo kūrinyje
Nori būti mylimas skaisčiąja meile.

SOFRONAS

Kaip maloniai skamba šie žodžiai!

ELPISONAS

Jau išaušo; ar nereikia grįžti?

NEFALAS

Palikti šį nepaprastą kūdikį?

FILETINA

Ponia, bent kojytės pirštuką
Leiskite man pabučiuoti.

KRISTILA

Ir man; ak, malonėkite atleisti
Mano nesivaržymą ir didelį drąsumą.

DOROTĖJA

Trokštu apsvaigti iš džiaugsmo,
Todėl leiskite man pabučiuoti vaisių.
Dabar aš laiminga ir patenkinta.
Mūsų akys jį pamatė, o rankos jį palietė.
Avinėlį tyriausią, kuris naikina nuodėmę.

SOFRONAS

Štai, priimkite vargingas dovanas
Ir mūsų širdis, kurios nori jums tarnauti.

FILETINA

Va paukštelj, gan dailų ir nepiktą,
Priimkite nuo manęs; jo maloni giesmelė.

KRISTILA

Prašom pieno, pašildysite jam;
Dar jo turim; ožka neužtrūkusi.

DOROTĖJA

Sūris šviežias šioj pintinėlėj
Bus jums, palaimintoji mergele.

NEFALAS

Jei paklausysite mano fleitos,
Ji jums tikrai pradžiugins širdį.

ELPISONAS

Savo malkų ryšulį jums atiduodu;
Šiluma labai praverčia tokiu oru.

SOFRONAS

Aš, kuris visų vardu turiu tarti žodį,
Prisipažįstu, kad neturiu nei jėgų, nei iškalbos,
Net nebemoku jums padėkoti.
Kas mums belieka, nebent nusilenkti
Kūdikiui, kuriame dieviškumas
Panoro apsigyventi nuolankiai,
Atiduoti viską, ką mumyse Tėvas įdėjo.
Draugai – draugams, priešai – priešams,
Gyventi ir mirti norime, tau tarnaudami,
Gyvenimas be tavęs – mažiau nei vėjo gūsis.
Sudie, Kūdikėli; esi per amžius palaimintas
Tu ir tavo gražioji ir kilnioji draugija.
Sudie, Marija; sudie, Dievo numylėtine,
Jūs būsite kiekvieno gerbiama.
Sudie, Juozapai, jums dėkojame
Ir Motiną bei Sūnų jums pavedame.
Jei tik galėsime jums pasitarnauti,
Pakvieskite mus, ir mes tuoj pat atbėgsime.

MARIJA

Tegul tas, kuris yra kelias, tiesa ir gyvenimas,
Jus saugo, Išrinktieji piemenys, ir telydi.

Jie išeina.

Mano ausys atidžiai klausėsi, ir akys,
Jų kalbos, kuri strigte įstrigo
Mano širdyje, ten aš ją pasilaikysiu,
Ją prisiminsiu, saugosiu ir apmąstysiu.

Kaip man gera matyti Viešpatį,
Bendraujantį su žmonių gimine.
Kūdikis jai gimė, Dievas ją pažino nuoga;
Valdovas ją prakeikė, ir blogis įsisuko,
Didybės nebeliko jos menkystėje.
Garbė žmonėms teigrįžta, šlovė aukščiausiam.

Marijos ir Juozapo scenos pabaiga

PIEMENYS, *dainuoja*

Piemenys, džiaukimės visi
Ir dainuokime kuo garsiau;
Nes, kur tik bebūčiau,
Gyventi noriu linksmai.

ŠĖTONAS, *pradeda*

Iki šiol aš valdžiau galingai,
Pavergęs šią mirtingą žemę;
Be jokios priežasties nuolat kariauju
Su Dievu aukštybėse ir vis triumfuuju.

PIEMENYS

Piemenaitės, skaisčios ir gražios,
Mes norime taip pat daina
Pranešti gerąją naujieną,
Kuri naikina mūsų rūpesčius.

ŠĖTONAS

Kas per daina? Mane visą nudiegė.
Kokią naujieną jie išgirdo?

Jų draugė atrodo labai linksma.
Ar čia man esama kokio pavojaus?

PIEMENYS, *dainuoja*

Ir Motina ji, ir Mergelė,
Gražų Sūnų pagimdė,
Pats Dievas yra jo Tėvas;
Tai skelbkim garsiausiai.

ŠĖTONAS

O, kaip aš esu apgautas!
Mergelė pagimdė sūnų!
Ėhė! Toks nustatytas laikas,
Kuris man nepalankus labai.

PIEMENYS, *dainuoja*

Dievas susijungti teikėsi
Su gimine vargšo Adomo,
Iš dangaus gavome paveldėtoją,
Nepaisant netyrojo Šėtono.

ŠĖTONAS

Ak, nelaiminga šių metų pabaiga!
Paslaptis buvo nuo manęs nuslėpta!
Ją sužinoti be perstojo stengiausi,
Kai tik išvijau Adomą iš Rojaus.
Sužinoti turiu visą tiesą.
Iš kur keliaujate?

SOFRONAS

Aplankēme šventovę,
Puošnesņę už Saliamono.

ELPISONAS

Išgirdome viltīgus žodžius,
Kad Dievuje atgaivinti esame.

NEFALAS

Matēme Kristu, tikrąjį išganymą žmonių.
Ar norētumēt ten nueiti, kilnūs pone?
Aš jums parodysiu kelią.

ŠĒTONAS

Tai netiesa. Tai sapnas, klīdesys.

FILETINA

Tiesą, kuri naikina melą,
Kūdīkyje palietēm ir įtikėjom.

ŠĒTONAS

Pakvaišēliai, šalin! Jūs man dumiate akis.

KRISTILA

Kaipgi, pone, jūs tuo netikite,
Jeigu tai tiesa? Bet galų gale, kad
Patikētumēt, eikite pažiūrėti pats.

ŠĒTONAS

Jūs meluojate ir patys klystate.

DOROTĒJA

O, kūdikis toks prakilnus,
Jūs patikēsīt jo dieviškumu,
Jei paskubēsīte jī pamatyti.

ŠĒTONAS

Aš tuo netikiu, jūs grīžtate īš šabo,
Kur burtininkai jus taip pralinksmino
Ir tiek prikimšo pamokymū,
Kad jūs tikite tuo, ko negali būti.

PIEMENĒLIAI *ir* PIEMENAITĒS, *kartu*

Tai tiesa.

ŠĒTONAS

Vargšai, jus taip vedžioja už nosies,
Kaip reikalauja netikri mokymai.

SOFRONAS

Šventoji dvasia, jos didžios, galingos
Ir dieviškos dorybės mūsų širdis įkvėpė;
Jomis karštai tikime, jų trokštame;
Kas galėtų dvasiai atsispirti?

ŠĒTONAS

Apakėliai pamišę, aš jus raginu
Atsisakyti to kvailo tikėjimo.
Jei manim nors kiek pasikliautumėt,
Parodyčiau, kad Dievas ten, aukštai,
Žemės pasauliu nesirūpina, nesidomi.
Daugiau turi tas, kuris daugiau ima.

Vargšas tas, kuris nenori būti didelis.
Jei mane šlovinsite ir man tarnausite,
Manim tikėsite, mane mylėsite, tai naudositės
Gėrybėmis, garbe ir malonumais. Tai kam
Atidėlioti? Aš esu pasaulio Karalius;
Aš paversiu jūsų storus grubius apsiaustus
Drabužiais aukso, sidabro, prabangiais, dailiais.
Jūs ganote avis, kitus gyvulėlius,
Aš jums patarnausiu labai išradingai;
Jūsų triušą dideliu dykinėjimu
Paversiu ir malonumais.
Žodžiu, jus, mažus, paversiu dideliais, –
Kad godžiai graužtumėt mažuosius.
Padarysiu, kad jūsų bijotų, jus gerbtų
Net ir tas, kuris jūsų nenori mylėti.
Tačiau pažadėkite netikėti,
Jog Dievas taip netikusiai nusileido
Iš savojo dangaus aukščiausio
Ir išsirinko mergelę žmona;
Jog panoro Adomui sugrąžinti
Jo rojų ir jo nuodėmes atleisti;
Netikėti, jog Adomas savo triūsu
Atliko kilnų darbą didžios vertės
Ir įvykdė Įstatymą, niekut nieko
Nepraleisdamas; priimkit mano žodį:
Palikite Dievui jo aukščiausią Dangų
Ir įsižiūrėkite į žemę geriau.

Jo garbė žmonėms yra per brangi;
Eikit su manim, mes sočiai pavalgysim.

SOFRONAS

Esate be tikro tikėjimo, o
Man daug mielesnė sielos ramybė
Nei jūsų išvardintos visos gėrybės,
Jų per maža tikinčiai širdžiai.

ELPISONAS

Nemanykite, kad tikinčiojo siela,
Kuriai dvasia Dievo nuolat teikia
Savo malonių, paklausys jūsų:
Juk visą pasaulio garbę ji laiko gėda.

NEFALAS

Skurdas mūsų kūno niekaip nežeidžia,
Mes žinom, iš kur kyla tikrasis kilnumas;
Tėvą turime; jis yra be galo turtingas,
Visur savo lobius mums sukaupe.

FILETINA

To niekad nebus, ir verčiau temirštu,
Jei Kūdikėlio, tikro sutuoktinio, atsisakysiu;
Jame matau tobulą didybę;
Visoks grožis, išskyrus jo, man bjaurus.

KRISTILA

Tikėjimu jis užgimė mūsų širdyse;
Meilės ragaujame dievišką skonį;
Visi pasaulio malonumai tėra liūdesys
Akivaizdoj nenusakomo džiaugsmo.

DOROTĖJA

Mano tėvas jis, ir Brolis, ir mano Visa,
Aš esu jo visa visutėlė;
Turiu tik vieną Dievą, ir stabmeldystė
Neatims iš manęs dangiškos tėvynės.

ŠĖTONAS

Štai kokie žmonės. Ar jie protingi,
Šitie pamišėliai? Na, kvailėliai, tęskite.

SOFRONAS

Ar tai jūs – Dievas? Jūs esat Niekas.
Garbę Sūnui būti Dievu paliekame;
Būsime tokie, kokie jam patinka,
Žinome, kas yra tas, kuris yra.

ŠĖTONAS

Puikuojatės, kad turit šventąją Dvasią?

ELPISONAS

Jeigu ji mūsų širdyse įrašyta,
Jei gyvai ją suprantame ir jaučiame,
Neįmanoma kada nors ja suabejoti.

ŠĖTONAS

Manote, kad gerai suprantate Raštą?

TREČIASIS PIEMUO

Mes jį nusižeminę skaitome;
Mokytojo kito nėra, tik meilė,
Kuri mus išmoko tiesos;
Kuo geriau ją jaučiame, tuo mažiau kalbame,
Nes didelė meilė verčia mus laikyti paslaptį.

ŠĖTONAS

Drįstate pavadinti didįjį Dievą Tėvu?

FILETINA

Išdrįstu tai, ko per jį tikiuosi,
Kuo tikiu ir ko tvirtai laikausi.
Tėvas yra mūsų; esame jo gėrybių
Tikri paveldėtojai; gautos dalies
Ugnis ir vanduo nesunaikins.

ŠĖTONAS

Jei jūsų tėvas būtų toks, kaip sakote,
Tai išvaduotų jus nuo skurdo prakeikto,
Kurį kenčiate dideliame varge.
Atmerkite akis, stokojantys žmonės!
Ar kada matėte turtingą žmogų,
Paliekantį sūnų tuščioj dykumoj?
Jei turėtų valios ir galybės,
Jis duotų gėrybių gausiai.
Tai bent Dievo sūnus! Visi jo lobiai –
Alkis ir šaltis, drabužiai vargani, suplyšę.

ELPISONAS

Šie žodžiai – lyg kardas aštrus;
Iš Meilės savuosius dažnai atstumia
Ir baudžia, kad visus paverstų
Mažesniais už nieką, už dulkelę.
Bet juos nieku pavertęs,
Pasirodo tėvas vaikams mylimiems.
Per jį gyvenimą savyje ragaujame,
Nes jis Adomo nuodėmę pašalina.

Didelis gėris tai, kad dėl jo
Mielai mūsų kūnai priima kančią;
Daugiau kančios, didesnis džiaugsmas,
Jūsų malonės nė pusės to nevertos.

ŠĖTONAS

Jei tavyje būtų Sūnus Dievo brangiausio,
Ar tau jis leistų taip dažnai nusidėti?
Sūnų mylintis Tėvas ir jus globotų
Taip meiliai, kad niekas nenusidėtų.
Jūs dažnai nusidedate prieš Įstatymą,
Todėl kiekvienas tegu širdyje pagalvoja,
Ar jis – tikrasis sūnus, nes kai klesti nuodėmė,
Nereikia manyti, kad Dievas yra tėvas.

DOROTĖJA

Mūsų širdžių jūsų kalbos nesutrikdė.
Mes prisipažįstame, kad nusidedame,
Ir nedarome nieko kito, tik nuodėmes;
Dievas mumyse, kad savo kūrinių užbaigtų,
Paskleidė aukščiausią teisingumą,
Kurį labiau išryškina mūsų ydos.
Gražiausia baltuma dar baltesnė atrodo,
Kai ją uždedi ant juodo dugno.
Nuodėmingi esam, kai didžiuojamės,
Jog esam ir galim, kai vadovaujamės
Savo protu. Bet kai Puikybė pasirodo
Tokia, kokia yra – tikriausias Niekas,
Mes žūtume, naikindami Puikybę,

Nuo kurios negali mūsų širdis išsivaduoti,
Jei tiesa neužimtų jos vietos ir jos
Neišvytų, jei Tikėjimas jos neišvartytų;
Ir vietoje jos, kuri yra niekas,
Tas, kuris yra, su mūsų širdimi nesusijungtų.
Todėl nuodėmė, gyvenanti pasaulyje,
Gali paveikti tik mūsų mirtingą kūną.
Kristų nešiojamės gyvą savo širdyse,
Ir nuodėmę, ir mirtį nugalėjusį.

ŠETONAS

Kas tai? Kokia iliuzija!
Kokie ugningi žodžiai!
Kūdikis mane nugalėjo.
O, koks šaulys, kaip šaudo taikliai!
Jis sujaudino savo ištikimųjų širdis;
Nebeturiu galios nei jiems, nei joms.
Ar Avinėlis paaukotas, išvijęs iš Dangaus
Mane ir maniškius, atėjo manęs persekioti
Net ir čia? Kur rasiu vietą
Pasislėpti nuo jo veido rūstybės?
Į Dangų kilti, kur tavo buveinė?
Bet aš ten neišbūsiu nė valandos,
Nepanorėjęs pamatyti Kūdikėlio,
Kad išvysčiau save gražų ir didį;
Nes į tave norėčiau būti panašus.
Ne, ne į tave, aš velniu pavirtau;
Tavo jėga, matydama Puikybę mano,

Mane išvijo iš Dangaus; nuo tavęs
Pabėgau į šią niekingą žemę,
Kalnais ir jūromis, ir sausuma keliauju,
Ieškau saugios vietos toli nuo tavo akių,
Kur galėčiau nors kiek atsipūsti.
Tačiau be atvangos tavo ranka mane veda,
Prieš mano valią mane stumia ir sulaiko.
Jei nusileidžiu į pragarą giliausią,
Ten tave jaučiu, kuris degini ir kaitini
Mane ugnimi savo dieviškojo Teisingumo.
Jei rasčiau vietą, kur savo gudrybę
Išskleisčiau, kur tavęs visai nebūtų,
Aš valdyčiau. Tačiau kaip? Štai išvada:
Tavo yra visur malonė ir galia;
Dar blogiau, tavo Sūnus, tavo išmintis,
Atsiųstas į pasaulį, kur buvau mielai sutiktas,
Kai tu buvai saviesiems mažiau pažįstamas.
Tie, kurie dabar išvys tavo šviesą,
Perpras gerai mano esmę ir prigimtį,
Kvailą Puikybę, tuštybę,
Ieškomas, mylimas pasaulio,
Kaip sniegas prieš saulę tirpstančias.
Todėl turiu pasitraukti į juodžiausią
Pragaro duobę, kankintis be tavęs,
Nes nebegaliu būti tavo akivaizdoj.
Einu, pasislėpsiu gilumoje širdies tų,
Kurie klausyti tavo balso tingi,

Myli Puikybę ir laikinus dalykus.
Juose sutelksiu visas pastangas nuo šiol,
Išvysiu iš jų širdžių atsiminimą
Šventojo Rašto, išganymo istorijos.
Ir iš pasiutusio pykčio trikdysiu
Tuos, kurie turės tavo vardą širdyje,
Be perstogės juos kankinsiu,
Iš baimės, matydamas augantį Kūdikį.
Piktosios dvasios, ateikit, ateikit greičiau,
Su jumis einu į skurdųjį prieglobstį,
Noriu šiek tiek pasitarti,
Kaip galėtų tamsybė saulę
Užtemdyti. O jei tai nepavyks,
Matysiu žlungančią savo karalystę.

DIEVAS

Pažvelkit į mano brangų išrinktąjį Sūnų,
Mano mylimiausią, kuris man patinka:
Tai tas, kuriuo privalote tikėti,
Tai – gyvasis vanduo, jį privalote gerti,
Jis jus iškels ligi manęs,
Juo tikėdami, negalėsite suklysti.
Yra tik šėtonas, kuris nepanoro paklusti
Šiam Avinėliui, dėl to pavirto ne dulke,
Bet Niekui, koks ir buvo prieš
Išrinkimą į mano tarnystę.
Savo jėga norėjo man prilygti.
Tačiau prie Avinėlio jam reikėjo glaustis,

Susijungti su juo, pamilti Nieką ir mirtį.
Jis padarė atvirkščiai, todėl neteisis.
Nė vienas nuo šiol neateis pas mane,
Kuris nesilaikys Kūdikėlio.
Šėtonas troško savo protu prilygti,
Sostą, panašų į mano, paveldėti.
O aš, tas, kuris Esu, be jokios abejonės,
Niekad pas save nepriimu, bet ir neatstumiu
Nė vieno, kuris savyje nepaaukojo Avinėlio,
Visko nepavertė nieku, netapo nauju žmogumi.
Apie jį mano šventame rašte
Per meilę, per mano dieviškąjį protą
Žinojimas žemės pasauliui duotas;
Jį matome griaunamą ir drebinamą
Didžiojo Šėtono valdžios, jo veiksmų.
Jo didžiąją Puikybę, jo tironišką jėgą
Pavertė nieku Avinėlis nekaltas,
Kuris prieš mirtį ir Nieką nemaištuoja.
Aš taip pamėgau tą nuolankumą,
Jo Nieką vardan manęs, jo nusižeminimą,
Kad jį aukščiau už Angelus iškėliau.
O išdidėlį iš aukštybių nutrenkiau;
Jam beliko tik jo Puikybė.
Avinėlis triumfos mano dešinėje,
Jam atiduosiu tiesą ir teisingumą;
Už savo Nieką jis Visa turės iš tiesų.
Angelai, giedokite, nes matote
Nieką savo Galybėje, šuniekintą Šėtoną;

Jo Galybę Nieku pavertė mano galia;
Puikybės nėra, kur yra mano žinojimas.

PIRMASIS ANGELAS

Ak, kaip krito, kaip krito, kaip krito
Gėda, ištvirkimas ir begėdystė!

ANTRASIS ANGELAS

Kuo pavirto jo garsas, jo šlovė?
Iš jo Puikybės liko tik dūmas.

TREČIASIS ANGELAS

Jau, jau galas jam,
Šitam šlykštybės indui.

KETVIRTASIS ANGELAS

Šėtone, Šėtone, į neviltį ir gedulą
Tave atvedė tavo išdidumas.

PIRMASIS ANGELAS

Paaukotas Avinėlis, tavo išmintis,
Duos visiems iš tavęs tikrąjį žinojimą.

ANTRASIS ANGELAS

Jo mirtis taps dukterims Siono
Laimingu gyvenimu ir Prisiškėlimu.

TREČIASIS ANGELAS

Jo Niekas tuos, kurie jame Nieku bus,
Pavers Viskuo tavy, kurs pažadus tesi.

KETVIRTASIS ANGELAS

Visa tai įamžinta atmintyje
Žemės pasaulio, tau vienam – garbė.

PENKTASIS ANGELAS

Giedokime; viskas atlikta ir padaryta.

Kūdikėlis – tikras žmogus, tobulas Dievas.

ANGELAI, *gieda*

Tebūnie šlovė Kūrėjui,

Kuris naikina

Šėtoną, didįjį žvėrį;

Garbinkime Avinėlių,

Per kurį šias dovanas

Tėvas mums skiria.

Linksminkimės,

Visus mes kviečiame.

Pabaiga